

— Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY 43 ja EY 49 artiklan mukaisia veloitteitaan ja velvoittamaan Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Toimiluvan myöntämistä sellaisille toiseen jäsenvaltioon sijoitautuneille palvelujen tarjoajille, joilla ei ole siinä valtiossa, josta he ovat peräisin, vastaavin edellytyksin myönnettyä toimilupaa, koskevassa järjestelmässä sovelletaan täysin mekaanisesti Ranskaan sijoittautuneisiin palvelujen tarjoajiin sovellettavia sääntöjä eikä mitenkään oteta huomioon selvityksiä ja vakuuksia, jotka on jo esitetty maassa, josta palvelujen tarjoaja on peräisin. Se, että näissä olosuhteissa sovelletaan Ranskan toimilupajärjestelmää ylittää sen, mikä on tarpeen kyseessä olevien taiteilijoiden etujen turvaamiseksi. Lisäksi se kriteeri, että välitystoimistolle on tarvetta taiteilijoiden välitystarpeisiin nähden, antaa työministerille, joka vastaa toimilupien myöntämisestä ja peruuttamisesta, täysin vapaan harkintavallan sulkea pois ulkomainen palvelujen tarjoaja sillä perusteella, että Ranskassa on riittävästi ranskalaisia välitystoimistoja, joilla on toimilupa.

Olettama siitä, että henkilö on työntekijä, jota sovelletaan taiteilijaan, joka katsotaan siinä jäsenvaltiossa, josta hän on peräisin ja jossa hän tavallisesti tarjoaa vastaavia palveluita, tähän jäsenvaltioon sijoittautuneeksi palvelujen tarjoajaksi, on sekin palvelujen vapaan liikkuvuuden rajoitus, siltä osin kuin se on omiaan kieltämään toiseen jäsenvaltioon, jossa hän laillisesti tarjoaa vastaavia palveluita, sijoittautuneen palvelujen tarjoajan toiminnan tai haittaamaan sitä, ja ylittää sen, mikä on tarpeen sen taustalla olevien päämäärien saavuttamiseksi. Olettamaa on muutoinkin erittäin vaikea kumota, ja se vaikuttaa sovellettavan sosiaaliturvajärjestelmän lisäksi myös palkallisiin lomiin ja lisäeläkejärjestelmään. Vaikka olettaa sovelletaan yhtäläisesti sekä ranskalaisiin taiteilijoihin, että muista jäsenvaltioista peräisin oleviin taiteilijoihin, olettaa on sellainen rajoitus, joka on omiaan haittaamaan toiseen jäsenvaltioon, jossa he laillisesti tarjoavat vastaavia palveluita, sijoittautuneiden taiteilijoiden toimintaa, tai tekemään siitä vähemmän houkuttelevaa, ja rajoitus on suhteeton tavoiteltavaan päämäärään nähden.

Court of Appealin (Englanti ja Wales) siviiliasioden osaston 15.6.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asioissa Michael Jason Clarke vastaan Frank Staddon Ltd. sekä J. C. Caulfield, C. F. Caulfield ja K. V. Barnes vastaan Marshalls Clay Products Ltd.

(Asia C-257/04)

(2004/C 217/25)

Court of Appealin (Englanti ja Wales) siviiliasioden osasto on pyytänyt 15.6.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut

yhteisöjen tuomioistuimeen 16.6.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta asioissa Michael Jason Clarke vastaan Frank Staddon Ltd. sekä J. C. Caulfield, C. F. Caulfield ja K. V. Barnes vastaan Marshalls Clay Products Ltd., ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

1. Merkitseekö työnantajan ja työntekijän välinen sitova sopimusjärjestely, jonka mukaan tietty osa työntekijälle maksettavasta palkasta vastaa työntekijän lomapalkkaa (järjestely, joka kutsutaan juoksevasti maksettavaksi lomapalkaksi), sitä, että työaikadirektiivin 93/104/EY⁽¹⁾ 7 artiklassa vahvistettua työntekijän oikeutta palkalliseen vuosilomaan loukataan?
2. Olisiko kysymykseen 1 annettava vastaus erilainen, jos työntekijälle maksettaisiin sama palkka ennen kyseisen sitovan järjestelyn voimaantuloa ja sen jälkeen, jolloin järjestely ei korottaisi palkkaa vaan pikemminkin osa työntekijälle maksettavasta palkasta nimettäisiin lomapalkaksi?
3. Mikäli kysymykseen 1 vastataan myöntävästi, loukataanko 7 artiklassa tarkoitettua oikeutta palkalliseen vuosilomaan, jos vuosilomapalkka voidaan maksaa jälkikäteen direktiivin mukaisen oikeuden kuittaamiseksi?
4. Jotta noudatettaisiin direktiivin 93/104/EY 7 artiklan mukaista veloitetta varmistaa, että työntekijällä on oikeus vähintään neljän viikon palkalliseen vuosilomaan, onko välttämätöntä, että palkka maksetaan työntekijälle sen palkanmaksukauden aikana, jona hän ottaa vuosilomansa, vai onko 7 artiklan noudattamiseksi riittävää, että vuosilomapalkka maksetaan erissä vuoden aikana?

⁽¹⁾ Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 23 päivänä marraskuuta 1993 annettu neuvoston direktiivi 93/04/EY (EYVL L 307, 13.12.1993, s. 18; direktiivistä ei ole virallista suomennosta.)

High Court of Justicen Lord Chancellorin vuoden 1994 Trade Marks Actin 76 §:n nojalla määräämän ratkaisijan Registrar of Trade Marksin pyynnöstä 26.5.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Elizabeth Emanuel vastaan Continental Shelf 128 Ltd.

(Asia C-259/04)

(2004/C 217/26)

High Court of Justicen Lord Chancellorin vuoden 1994 Trade Marks Actin 76 §:n nojalla määräämä ratkaisija on pyytänyt Registrar of Trade Marksin pyynnöstä 26.5.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 16.6.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Elizabeth Emanuel vastaan Continental Shelf 128 Ltd. seuraaviin kysymyksiin:

NEUVOSTON DIREKTIIVIN 89/104 (1) 3 ARTIKLAN 1 KOHDAN G ALAKOHTA

1. Onko tavaramerkki omiaan johtamaan yleisöä harhaan ja kielletäänkö rekisteröinti 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan nojalla seuraavissa tapauksissa:
- tavaramerkkiin liittyvä goodwill on siirretty sen liiketoiminnan siirron mukana, jonka yhteydessä valmistetaan tavaramerkillä varustettuja tavaroita,
 - tavaramerkki ilmaisi ennen siirtoa merkittävälle osalle kohdeyleisöä, että tietty henkilö osallistui tavaramerkillä varustettujen tavaroiden suunnitteluun tai valmistukseen,
 - siirronsaaja haki siirron jälkeen tavaramerkin rekisteröintiä, ja
 - hakemuksen jättämisen aikaan merkittävä osa kohdeyleisöstä uskoi virheellisesti tavaramerkin käytön ilmaisevan, että tietty henkilö osallistui edelleen tavaramerkillä varustettujen tavaroiden suunnitteluun tai valmistukseen, ja tämä käsitys todennäköisesti vaikutti heidän kulutuskäyttäytymiseensä?
2. Jos ensimmäiseen kysymykseen ei vastata varauksetta myöntävästi, mitä muita seikkoja on otettava huomioon arvioitaessa sitä, onko tavaramerkki omiaan johtamaan yleisöä harhaan ja onko sen rekisteröinti 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan nojalla kiellettyä ja onko tällöin oleellista, että harhaanjohtavuuden vaara todennäköisesti vähenee ajan myötä?

NEUVOSTON DIREKTIIVIN 12 ARTIKLAN 2 KOHDAN B ALAKOHTA

3. Onko rekisteröity tavaramerkki tullut harhaanjohtavaksi tavaramerkin haltijan käytön tai hänen suostumuksellaan tapahtuneen käytön seurauksena, ja onko se siten julistettava menetetyksi 12 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla seuraavissa tilanteissa:
- rekisteröity tavaramerkki ja siihen liittyvä goodwill on siirretty yhdessä sen liiketoiminnan kanssa, jonka yhteydessä valmistetaan tavaramerkillä varustettuja tavaroita,
 - tavaramerkki ilmaisi ennen siirtoa merkittävälle osalle kohdeyleisöä, että tietty henkilö osallistui tavaramerkillä varustettujen tavaroiden suunnitteluun tai valmistukseen,
 - siirron jälkeen tehtiin rekisteröidyn tavaramerkin menettämistä koskeva vaatimus, ja
 - hakemuksen jättämisen aikaan merkittävä osa kohdeyleisöstä uskoi virheellisesti tavaramerkin käytön ilmaisevan, että tietty henkilön osallistui edelleen tavaramerkillä varustettujen tavaroiden suunnitteluun tai valmistukseen, ja tämä käsitys todennäköisesti vaikutti heidän kulutuskäyttäytymiseensä?
4. Jos kolmanteen kysymykseen ei vastata varauksetta myöntävästi, mitä muita seikkoja on otettava huomioon, kun arvioidaan sitä, onko rekisteröity tavaramerkki tullut harhaanjohtavaksi tavaramerkin haltijan käytön tai hänen suostumuksellaan tapahtuneen käytön seurauksena, ja onko se siten julistettava menetetyksi 12 artiklan 2 kohdan b

alakohdan nojalla, ja onko oleellista, että harhaanjohtavuuden vaara todennäköisesti vähenee ajan myötä?

(1) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annettu ensimmäinen neuvoston direktiivi 89/104/ETY (EYVL L 40, 11.2.1989, s. 1—7).

Euroopan yhteisöjen komission 17.6.2004 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-260/04)

(2004/C 217/27)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 17.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asianmiehet ovat K. Wiedner, C. Cattabriga ja L. Visaghi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että koska Ministero delle Finanze (talousministeri) on ilman edeltävää kilpailuttamista uudistanut 329 toimilupaa hevosurheilun vedonlyöntien vastaanottamista rubeissa koskevan toiminnan harjoittamiseksi, Italian tasavalta on loukannut ja laiminlyönyt yleistä avoimuusperiaatetta ja julkistamisvelvollisuutta, jotka johtuvat EY:n perustamissopimuksen sijoittamisvapautta koskevista määräyksistä eli EY 43 artiklasta ja sitä seuraavista artikloista ja palvelujen tarjoamisen vapautta koskevista määräyksistä eli EY 49 artiklasta ja sitä seuraavista artikloista;
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vaikka hevosurheilun vedonlyöntien keräämistä ja vastaanottamista koskevan palvelun tarjoamiseksi annettavat toimitukset eivät kuuluukaan julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta annetun direktiivin 92/50/ETY (1) soveltamisalaa, asiassa C-324/98, Telaustria, annetusta tuomiosta (2), ilmenee, että kansallisten viranomaisten, jotka myöntävät tällaisia lupia, on kuitenkin noudatettava perustamissopimuksen peruseriaatteita ja erityisesti kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kiellon periaatetta, joka sisältyy perustamissopimuksen sijoittautumisvapautta ja palvelujen tarjoamisen vapautta koskeviin määräyksiin (EY 43 artikla ja sitä seuraavat artiklat sekä EY 49 artikla ja sitä seuraavat artiklat).

Kyseessä olevien toimilupien myöntämiseen sekä niiden jatkamiseen tai uudistamiseen sovelletaan siten näitä periaatteita. Yhteisön oikeudessa sovelletaan nimittäin toimilupien jatkamiseen ja uudistamiseen samoja periaatteita kuin niiden myöntämiseen, jonka on tapahduttava tämän oikeuden mukaisesti.

Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut asiassa C-275/98, Unitron Scandinavia, 18.11.1999 antamassaan tuomiossa (3), kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa koskeva periaate "edellyttää muun muassa avoimuutta, jotta hankintaviranomainen voi varmistua sen noudattamisesta".